

KUURROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUURROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 3.
Maaliskuu

TOIMITTAJAT:
JOHN SUNDBERG HUUGO NYBERG
Vastaava. Toim. sihteeri.
Johanneksentie 4,
puh. 81 54.

27:s vuosik. 1922.

— Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa. — Hinta 10 mk. koko vuodelta. —

Koti.

Isänmaassamme on tuhansia koteja. Ne ovat hyvin erilaisia. Toisissa on isä ja äiti useiden lasten ympäröiminä; vieläpä heidän luonaan elää vanha ukki tai mummi. Toisissa asuvat vanhukset kahden; heidän lapsensa elävät aikaihmisinä kaukana lapsuudenkodistaan. Toisissa kodeissa asuu varakkaita ihmisiä, toisissa köyhiä, useimmissa toimeentulevia. Olemme monesti nähneet pieniä, ränsistyneitä mökkejä, joiden katot ovat hajoamaisillaan. Monen isommankin kodin ympärillä vallitsee epäjärjestys ja sisällä on huono siivo. Toisiin koteihin on hyvä järjestys painanut leimansa: huoneet ovat puhtaat ja siistit, työkalut asetetut paikoilleen ja pihamaa on lakaistu.

Mutta erilaisuus on syvempää laatua. Toisissa kodeissa valitetaan työn paljoutta ja palkkojen vähyyttä, ikävältä siellä työ tuntuu. Toisissa kodeissa tehdään työtä tyytyväisin mielin, eletään säästään ja toisiansa auttaen. Luotetaan taivaalliseen Isään, joka antaa voimia ja jokapäiväisen leivän.

On onnellisia ja onnettomia koteja. Rikaskin koti voi olla onneton; köyhässä kotionni voi viihtyä.

Kokematon nuori monesti luulee muualla parempaa olevan kuin kotona. Ei kärsi moitetta eikä työn oikaisua. Mieli tekee ulos avaraan maailmaan onnen etsintään. Hän lähteekin; jättää kotinsa, missä lapsena kasvoi ja vanhemmat, jotka häntä silloin rakkaudella vaalivat. Hän löytää iloja, mutta katkeriakin kokee. Ei löydä vieraitten luona kodin lämpöä.

Mikä onnen koteihin tuo ja sen pysyvääiseksi tekee? Koettakoon kukin miettiä tätä tärkeää kysymystä! Minä puolestani piirrän tähän muutamia vastauksia, jotka perustuvat kokemukseen.

Työ luo mieliin virkeyttä ja täyttää kodin tarpeet. Hyvät tavat kaunistavat kotielämän; huonot tavat karkottavat kodista sovun ja ilon. Keskinäinen rakkaus helpottaa raskaankin työn ja se luo anteeksi antavan mielen. *Luottamus Jumalaan* tukee puutteen- ja murheenpäivinäkin. Uskovan rukous avaa taivaallisen isän aarreaitat, kodille siunausta tuottaen. Se syyttää ihmismieliin parasta toivoa. Jaloksi kehittyy hurskaassa kodissa luonne Jumalan kasvattamana. Jokapäiväisen elämän vastuksia voittaen, valittamatta taakkoja kantaen nuoret siinä tarmokkaiksi varttuvat.

Paraskaan koti ei ole täydellinen, hyvässäkin ihmisessä on puutteita. Senpätähden on anteeksi-anto tarpeellinen. Unohdettava on sana ja teko, jotka mieltäsi loukkasivat. Omat vikamme ovat ensin korjattavat, toisten moittiminen vältettävä. Helppoa on vaatia, että muut tekevät kaikkensa yhteisen kodin hyväksi; parempi on itse tehdä minkä voi, tehdäkseen kodin kaikille hauskaksi ja rakkaaksi. Väsynyt apua tarvitsee, lannistunut mieli kaipaa rohkaisevia, ystävällisiä sanoja. Kun näet, että jokin kotiaskare on jäänyt tekemättä, niin älä siitä moiti toista, ennenkun olet miettinyt, olisitko itse voinut tehdä sen tai ainakin siitä muistuttaa toista.

Suomen tuhansissa kodeissa kasvavat sen tulevat kansalaiset. Niissä nouseva sukupolvi oppii hyviä tapoja — tahi huonoja. Yksi Suomen kotien joukossa on sinun kotisi. Jos saat onnen hyvinä ja vaikeina päivinä viihtymään kodissasi, niin ehkä naapurisi siinä jotakin hyvää oppivat. Ehkä voi sinun kodistasi levitä valoa ja lämpöä muihin koteihin, sillä hyväkin tarttuu. Siten voisit

elää hyödyksi kotiseudullesi, kansallesi. Kuta paremmiksi kansamme kodit muodostuvat, sitä onnellisemmaksi käy isänmaa.

N. H—s.

Vielä vähän Kustaa Killis-vainajasta.

Olen nähnyt sekä kansalaisten että kuuromykkäin lehdissä kiertelevän surusanomia Kuopion Kuuromykkäinkoulun ja sen lähistön kansakoulujen suurimman johtomiehen Kustaa Killisen kuolemasta. Ja se saattoi minun mieleni tuskalliseen suruun niin, että hänen kanssaan „armas aika entinen mennyt omi multa“. Tämä hänen näin pikainen kuolemansa oli minulle ja hänen entisille oppilailleen kova isku, kun emme saaneet sen pitemmissä neuvonpyynnöissä hänen kanssaan olla, jossa me olisimme häntä vielä kerran tarvineet. Hänen täytyi jättää isänmaansa, sen rakas kansa, hellästi hoitamansa Kuopion kuuromykkäinkoulu ja kaikki kaikki mitä hän maansa hyväksi teki. Mutta minä uskon hänen siellä ilojen ihanassa valtakunnassa näkevän entisen isänmaansa tulevaisuuden, sen kukoistuksen ja mullistuksen, jotka saattavat kerran meidänkin maassamme tapahtua. Tyhjältä ja kolkolta elämäni nyt tuntuu, kun poissa on entinen rakas johtajamme. Ihan surumielisenä on aamulla ylös noustava ja itku silmissä levolle mentävä. Jättäkäämme nyt hänen ruumiinsa rauhaan isänmaan nurmen alla lepäämään. Luoja siunatkoon hänen leposijansa ja pitäköön kaikki kuuromykkät hänet ikuisesti muistissaan.

Janne Vilhelm Tuovinen.

Maaseudun arvo ja kaupunkien arvo.

Kun Herra Aleks Puolakka selosti omalla tavallaan meidän kesken tapahtunutta keskustelua ylläolevasta asiasta Kuuromykkäin lehden helmik. numerossa, niin pyydän minäkin täten lausua mieliteeni julkisesti.

Paljonhan tässäkin lehdessä on ylistetty maaseutua ja moitittu kaupunkia. Mutta asian täytyy nyt niin olla. Kaupunkien arvo on jo kohonnut liian korkealle. Se ei enään voi nousta. Se päinvastoin nyt alkaa laskea. Turhaan hra Puolakkakin tätä asiaa rupeaa korjaamaan. Kaupungeissa käytessäni en nyt ole kuullut k. m. paljon muusta puhuvan kuin huonoista työoloista ja puutteesta.

Pärevalkean valossa meidän esivanhempamme aapistansa tavailivat. He olivat sellaisillakin tyytyväisiä ja onnellisia. Nyt loistavat teillä siellä kaupungeissa sähkövalot. Te huudatte meille maalaisille: „Tulkaa kanssamme lentokoneella ja automopiiililla ajamaan! Pääsette niin että hiukset päässä tanssivat“. — Kiitoksia vaan! Mutta oletteko siellä keksintöinenne onnellisia? Eikö

ne keksinnöt ja ilot myös tuo mukanaan puutetta ja kurjuutta? Siis riittää jo kaupungin ilojen ylistäminen. Niiden kunniaa ja arvoa on liiaksi huudettu. Nyt rupeamme huutamaan maaseudun kunniaa ja arvoa. Ja me huudamme niin, että vuoret kaikuvat ja yhä suuremmat joukot rupeavat huomaamaan maaseudun onnen kaikessa ihanuudessaan.

Vai rupeatte siellä kaupungeissa nyt valmistaamaan *juustosta* kampoja ja nappia! Mitä hulluutta! Sittenhän saadaan syödä sarvia ja luita! Sarvia ja luita saa vielä kylliksi, että niistä tekee kampoja ja nappeja. Niistä ne tulevat myös vahvempia. Kun elintarpeetkin ruvetaan käyttämään kaupungeissa ruumiin kaunistukseksi, niin se on jo liikaa. Meillä nyt alkaa olla elintarpeita vähän ruumiin ravinnoksikin. Paljon kiitoksia myös siitä kaupungin makkararuustal! Emme me maalaiset vielä anna kaikkia hevosiämme sellaisen sotkun tekoon. Vielä meillä on monta „takaniittyä“ raivaamatta. Siellä parhaatkin moottoriaurat menee palasiksi kiviin ja kantoihin. Meidän hevostemme ruoka on puhtaampaa kuin makkara. Aina-kin kuoren sisäpuolelta. Mutta makkara voi olla puhtaampaa päältä kuin sisältä. Kuka takaa, ettei siihen suurissa makkaratehtaissa sekoitu rottain likaa y. m. sellaista?

Me maaseudun ihailijat emme ole väittäneet, ettei kaikki rehellinen ja kunniallinen työ olisi arvokasta. Mutta me väitämme, että kaupungeissa on jo tarpeeksi nappien, kauhojen y. m. sellaisten tekijöitä. Vuosisatoja on kaupunkieihin kokoontunut kaiken maailman sivistys. Siellä on kirjastoja, jotka sisältävät kaiken maailman tiedon. Kun lamppujen valo täyttää kadut, niin ne näyttävät satulinnoilta maaseudun ihmisten mielestä. Maaseutua on muistettu vähän. Täällä on ikävämpää. „Riihen nurkista“ lähtevät ihmiset etsimään iloisempaa elämää. Kaupungit tulevat täyteen ihmisiä. Ei riitä kaikille työtä. Tulee puutetta, epäsuoa y. m. Maalaisia jää yhä vähemmän. Me emme voi enää kasvattaa leipää kaikille kaupunkien ihmisille. Tähän asti on kaupunkien arvo noussut. Nyt me rupeamme nostamaan maaseudun arvoa. Me maalaiselämän ihailijat rupeamme vaatimaan maaseudulle valtaa, tietoja ja sivistystä. Me tahdomme maalaiselämän niin vapaaksi, huvittavaksi ja terveelliseksi, että ihmiset eivät halua asua kaupungeissa, vaan tulevat olemaan iloisia ja tyytyväisiä saadessaan tehdä työtä Jumalan vapaassa luonnossa kesät ja talvet.

Ja lopuksi: tervetuloa hra Puolakka ja muutkin k. m. toistekin meille juttelemaan! Haluaisin muuten näistä esittämistäni ajatuksista keskustella kirjeenvaihdon avulla kehittyneempien maaseudun k. m. kanssa. Luulen, että keskustelumme tuloksena voisimme esittää ensi k. m. yleiselle kokoukselle jotain uutta. Jos halukkaita on, niin osoitteeni on *Nurmi, as., Häsälä*.

Mikko Suuronen.

Miten tulini nykyiselle työalalleni?

(Jatk.)

Tuli kesä. Ansioihin nähden se oli hiukan parempi ainakin siitä päättäen, että «Matti» pysytteli nyt loitompana kukkaroa. Mutta pian taasen syksy ja edessä oleva talvi näytti jotenkin toivottomalta. Lähdin maailmalle parempaa onnea koettamaan. Se tapahtui niin äkkiä ilman pitempiä miettimisiä, että asuntoni emäntä oli kauan hämmästyksen lyömänä. Hän tosin ei puhunut sanaakaan lähtöäni vastaan, mutta hänen hämmästyneestä ilmeestään luin, ettei hän voinut käsittää mikä minut niin äkkiä ajoi maailmalle tuntemattomia kohtaloita kohden. Hän piti tavattomana, että kuuromykkä voisi vierailta paikkakunnilla tulla toimeen paremmin, kuin tutulla kotiseudulla.

Oli lokakuu. Pysähdyin Tampereelle pariksi päiväksi. Koetin pyrkiä puusepän oppiin, johon luulin paremmin kykeneväni, mutta ilman tulosta. Oli huonot työmarkkinat. Ajattelin ruveta halonhakkaajaksi ja matkustin Suinulaan, jossa sitä työtä piti olla sanomalehti-ilmoituksen mukaan. Vaan kun perillä työnjohtaja vei halkometsää katsomaan olikin se 6 kilometrin päässä lähimmästä ihmisasunnosta soiden ja rämeiden takana. Ei siinä olisi paljo päivää työhön jäänyt, kun oli noin pitkät matkat kahdesti päivittäin ja eksymisen vaara pimeän tullen olisi ollut suuri. Metsä oli pientä ja harvaa, siis kaikin puolin kehnoa. Alkoi jo harmittaa, että olin lähtenyt pois kotiseudulta, mutta palata takaisin, se oli minusta liian vaikeata. Palasin Tampereelle ja koetin uudelleen etsiä jotain paikkaa, mutta tulos oli yhtä huono. Työtä ei löytynyt. Rahat olivat melkein lopussa tilanne alkoin käydä minulle kriittilliseksi. Tein sukkelan päätöksen matkustaa erään koulutoverini luo Hausjärvelle. Tuloni sinne oli kyllä toverilleni ja omaisilleen odottamaton, vaan ei aivan kutsumaton, sillä asiata oli jo ennenkin «jauhettu» kirjevaihdon kautta, joten saatoin tulla milloin tahdoin. Lähes vuoden verran siellä oleskeltuani huomasi kuitenkin, ettei minulla sielläkään ollut parempia menestymisen mahdollisuuksia, jonka vuoksi muutin lähimpään kylään suuren talon töihin, jossa oli jo hiukan parempi ja vapaampi olla. Pari talvea olin kuukausirenkinä, kesät urakoissa ja päivätöissä. Mutta jotakin puuttui. En tuntenut olevani oikealla paikalla, vaikkei talon oloissa eikä palkoissa paljon moittimisen varaa ollut. Isäntä, entinen kauppias oli kuin lempeys itse. Mutta jotain piti olla vinossa, koska en voinut sielläkään viihtyä paria vuotta kauemmin. Liekö ollut synnä se, että talo myytiin muutamia vuosia senjälkeen, kun olin sen jättänyt. Vai oliko syy omassa itsessäni, levottomassa veressäni, joka ajoi minua vaihteluihin ja aste asteelta vapaampiin oloihin. Oli miten oli, eräänä kauniina elokuun päivänä tein retken Helsinkiin aikeissa hakea työtä, millaista tahansa. Mutta jo muutaman tuloksettoman kyselyn jälkeen rohikeuteni

lannistui, ja palasin takaisin Hernehuhdin maille. Mutta rauhaa en saanut. Päässäni askarrutti uusi tuuma. Ja yks' kaks' jo seuraavana päivänä olin tiedustelumatkalla Lahteen.

Tämä Suomen nuorin kaupunki on kaunis ja hauska kaupunki, sen huomasiin, kun vähän aikaa olin sitä eri puolelta silmäillyt. Jo kouluajalla olin melkoisesti kiintynyt kaupunkielämään. Nytkin tallustellessani tämän sievän kaupungin leveitä, siistejä katuja minusta tuntui, kuin olisin ollut kotoisella maaperällä. Uskallan väittää, että monet maalaiskuuromykkäät muuttavat kaupunkiin juuri siitä syystä, että ovat kouluajan liian paljon tottuneet ja kiintyneet kaupunkielämään, kun sensijaan maalaiselämä on heille käynyt enemmän vieraaksi ja ikäväksi. Ne, jotka eivät ole tilaisuudessa muuttamaan kaupunkiin, katselevat useimmiten kaihomielin kaupunkilaiskuuromykkiä, ja ikävöivät itsekkin kaupunkiin. Vain harva voi olla maalaiselämän ihailija. En itse ole mikään kaupunkielämän ihailija, mutta olosuhteistani johtui, että minun oli mukavampi olla kaupungissa. Jos minulla olisi ollut oma koti jälellä kotiseudullani, niin tuskinpa koskaan olisin kaupunkiin muuttanut. Jo lapsuusvuosinani pidin luonnollisena asiana, että minulla isoksi tultuani on oma kotitorppa niinkuin isällä. Vielä nuoruusvuosinakin se usein ailahteli mielessäni. Mutta olosuhteet eivät sallineet unelmain toteutua. Minusta tuli koditon kulkija ja vapauden kaipuuni ajoi minut kaupunkiin oppimaan vapaata ammattia. Valitsin puusepän työalan, sillä siihen minulla oli enempi taipumusta ja olin jo 24 vuotias, jonka vuoksi joku muu ammatti ei voinut enää tulla helpommin kysymykseen, ja sitäpaitsi oli puusepän työalalle helpompi päästä.

Ja kuinka se kävi? Katseltuani kaupunkia suuntasin kulkuni »Vihdin puuseppätehtaalle«. Tavattuani työnjohtajan esitin asiani. Työnjohtaja ei ollut kielteisellä kannalla, mutta nyt ei sattunut olemaan vapaata paikkaa uudelle tulokkaalle. Niine hyvineen olisin saanut kääntyä takaisin. Mutta samassa osui paikalle tehtaan lautatarhan etumies, ja hänen ja työnjohtajan vaihdettua muutaman sanan minulta kysyttiin, haluanko ottaa työtä lautatarhassa? Olin heti valmis suostumaan, sitä ennen kuitenkin kysytyäni pääsenkö myöhemmin sisäoppiin? Mestari lupasi hieman epävarmana.

Jäin lautatarhatyöhön ja vartosin tilaisuutta päästä puusepän oppiin.

Oli kulunut kaksi viikkoa. Oli lauantai-iltapäivä, olin kävelyllä, Nikolainkadun varrella huomasiin suurrehkon puuseppäverstaan. Kumma, etten ollut sitä ennen huomannut. Mitähän jos yrittäisin, ajattelin. Verstas oli jo kiinni, mutta menin omistajan asunnolle. Soitin ovikelloa. Keski-ikäinen, laiha, pukinpartainen mies tuli avaamaan. Esitin asiani. Pukinpartainen mies pudisti päätään kiellon merkiksi. Sitä en säikähtänyt. Olin kuullut sanottavan, että rohkea rokan syö. Päätin koettaa, tepsiikö. Sanoin, että olisi halu oppia ammattia ja

että olen siihen jo vähän tottunut. Samalla vedin taskustani esille viimeisimmän koulutodistukseni. Mestari luki todistuksen läpi, mielti hetken, pari, »fundeerasi» vielä hetkisin ja sanoi viimein: »Tulkaa ensi maanantaista viikko eteenpäin klo 1/2 8 aamulla.»

Kiitin kumarsin ja läksin. Olin päässyt oppiin.

Epävarsinainen.

(I. Ojala.)

(Tullut kuuroksi 8 vuotisena).

Elisabeth Elfving

60 vuotias.

Elisabeth Elfving.

Helmikuun 28 p. täytti ent. kuuromykkäin-koulunopettajatar, neiti *Elisabeth Elfving* 60 vuotta syntymäkaupungissaan Oulussa. Neiti E. on suorittanut pitkän, vaivalloisen ja tärkeän työn k. m. opettajana. Hän opetti yli-ikäisiä kuuromykkiä tovereitaan yli 30 vuotta. Painatamme tähän lehteen kuuromykkäin luettavaksi neiti E:n elämäkerran, jonka past. K. A. Nyman aikoinaan on kirjoittanut.

Neiti Sofia Elisabeth Elfving on syntynyt Oulussa 28 p. helmikuuta 1862. Hänen isänsä, Karl Adolf Elfving oli merimies. Lapsia oli kaikkiaan 8, joista 4 oli kuuromykkiä. Kuuden vuoden vanhana pantiin pikku Liisa, vaikka kuuromykkiä olikin, koetteeksi kaupungin kansakouluun. Liisa sai istua luokalla muiden mukana, vaikka ei opetuksesta tietysti mitään ymmärtänyt. Hän oppi siellä kuitenkin kirjoittamaan kirjaimia ja piirustelemaan numeroita. Yhden vuoden kävi Liisa tässä koulussa. Mutta isä, joka surulla ajatteli kuuromykkäin lastensa tulevaisuutta, oli saanut kuulla, että Pietarsaaressa oli erityinen koulu kuuromykkiä varten. Pitkä oli matka Oulusta Pietarsaareen. Rautatietä ei silloin ollut, joten matkustaminen ei käynyt niin mukavasti kuin nyt. Mutta vastukset voitettiin, ja syksyllä v. 1871 tuli Elisabeth Elfving Pietarsaaren kouluun. 7 vuotta sai hän nauttia neiti Anna Heikelin etevää opetusta ja sen jälkeen matkusti hän takaisin kotiinsa Oulussa.

Kun Elisabeth tuli kotiin, alkoi hänen isänsä kehoittaa, että hän rupeisi opettamaan nuorempia kuuromykkiä

siskojansa, ettei niitä tarvitse lähetää pitkää matkaa Pietarsaareen. Elisabeth ryhtyi tuumasta toimeen, ja syksyllä 1882 alkoi Elfvingin kodissa pienoinen kuuromykkäin koulu. Oppilaita oli kaikkiaan 5: kaksi oli Elisabethin siskoa ja niitten lisäksi otettiin kouluun 3 Oulussa asuvia muita kuuromykkiä. Utterasti tehtiin pienoisessa koulussa työtä. Osa oppilaita kävi koulua 4 vuotta, yksi sai opetusta 7 vuotta. Keväällä 1889 matkustivat nämä Elisabeth Elfvingin ensimmäiset oppilaat Pietarsaareen, jossa pastori Nordman tutki heidän taitoansa ja laski heidät Herran p. Ehtoolliselle.

Sillä välin oli jo Elfvingin koti Oulussa hävinnyt. Isä kuoli 1886, äiti oli kuollut jo aikaisemmin. Lasten täytyi itse ruveta hankkimaan elatuksensa. Keväällä 1889 matkusti Elisabeth Elfving oppilaitensa mukana Pietarsaareen. Hän jäi sinne pariksi vuodeksi ollen apuna erään kuuromykkäin koulun opettajan perheessä ja samalla opettaen vähän kuuromykkäin koulussa. Sen jälkeen muutti hän Vaasaan, jossa sai työtä puuvillatehtaalla.

Kuuromykkäin opetus näytti niin ollen loppuvan siihen. Elfvingistä tuli tehtaan työntekijätär.

Mutta Jumala johti asiat kuitenkin toisin. Talvella 1893 sai Elfving eräältä kuuromykkältä ystävältään Vähässäkyrössä kutsun tämän ystävänsä veljen häihin. Hän matkusti sinne. Häihin oli kokoontunut paljon vieraita, m.m. olivat siellä pitäjän molemmat papit, kirkkoherra Nybergh ja pastori Hallio. Kun neiti Elfving ystävänsä kanssa viittoen keskusteli ja he näyttivät ymmärtävän toisiansa erinomaisesti, herätti se läsnäolevain ihmetystä. Tuli myös puheeksi, että neiti Elfving oli opettanut kuuromykkiä Oulussa. Samalla muistivat papit, että Vähässäkyrössä oli useita kuuromykkiä, jotka eivät olleet saaneet opetusta. Heissä heräsi ajatus, että pitäisi koota Vähänkyrön kuuromykkät yhteen ja pyytää neiti Elfvingiä opettamaan heitä. Kysyttiin olisiko neiti Elfving siihen suostuvainen ja hän lupasi. Pastori Hallio lupasi pyytää kunnan avustusta. Tuumasta ryhdyttiin toimeen. Kunta suostui antamaan vapaan asunnon ja ylläpidon opettajalle sekä jonkun verran palkkaa sinä aikana kun opetus kesti. Ja 12 p. helmikuuta 1893 alkoi kuuromykkäinkoulu *Vähässäkyrössä* Tervajoen kylässä Tapion mökissä. Tapion perheessä oli kaksi kuuromykkiä lasta, jotka tulivat koulun oppilaisiksi. Sen lisäksi tuli kouluun oppilaita muualta, niin että niitä oli yhteensä 7. Koulussa opetettiin uskontoa, äidinkieltä, laskentaa, kirjoitusta ja hiukan käsitöitä.

Vähänkyrön koulua pidettiin ainoastaan toista vuotta. Osa oppilaita matkusti neiti Elfvingin kanssa koulun päätyttyä Hauholle, jossa pastori Luoma laski heidät Herran p. Ehtoolliselle. Toiset laskettiin p. Ehtoolliselle kotipitäjissään.

Vähänkyrön koulu tuli pian laajemmaltikin tunnetuksi. Ihmisia kulki katsomassa sellaista maaseudulla harvinaista koulua. Sanomalehdissä oli silloin tällöin uutisia koulun toiminnasta. Ja kun Vähänkyrön kuuromykkät olivat saaneet opetusta, oli *Ilmajoella* jo herännyt harrastus saada neiti Elfving opettamaan myös sen kunnan monia koulunkäymättömiä kuuromykkiä. Pastori Hallio oli kirjoittanut Ilmajoen papistolle, että neiti Elfving olisi halukas ryhtymään Ilmajoella samanlaiseen opetajatoimeen, kuin oli ollut Vähässäkyrössä. Ilmajoen kunta suostui avustamaan yritystä, ja lokakuussa 1894 alkoi koulu Ilmajoen vaivastalossa. Oppilaita oli koulussa kaikkiaan 21. Kolme vuotta kesti koulu. Sen jälkeen laskettiin oppilaat Herran p. Ehtoolliselle.

Kun Ilmajoen kunnan avustus loppui, päätti neiti Elfving ruveta itse omin päin jatkamaan kouluansa Ilmajoella. Hän vuokrasi sitä varten sopivan huoneuston. Oppilaita ilmoittautui 15, useista eri pitäjistä. Työ alkoi. Mutta silloin saapui pyyntö *Kurikasta*, että neiti Elfving muuttaisi koulunsa sinne. Kurikan kunta lupasi avustusta samoin kuin ennen Vähänkyrön ja Ilmajoen kunnat. Neiti Elfving suostui ehdotukseen. Ja tammikuun alusta 1898 alkoi Kurikan kuuromykkäinkoulu työnsä. Koulua pidettiin aluksi Jyllilän kylässä Korpelan talossa. Tupa

missä koulu oli, ei ollut suinkaan mukavimpia. Kaiken muun lisäksi oli se tavattoman kylmä. Usein siinä opettajan ja oppilaitten jalkoja paleli.

Toukokuun 1 p. 1898 tuli B. J. Söderman, josta sittemmin tuli niin hyvä kuuromykkäin ystävä ja autaja, kirkkoherraksi Kurikkaan. Kirkkoherra Söderman oli uuttera pappi, lämminsydäminen ihminen ja tarmokas toimen mies. Kaikista seurakunnan asioista otti hän heti selvää. Niinpä kävi hän pian Kurikkaan tultuaan katsomassa Korpelan kuuromykkäin koulua. Hän ihastui näkemäänsä ja hänen lämmin sydämensä kiintyi heti kuuromykkiin. Hänestä neiti Elfving sai aina avuliaan ystävän. Kesäksi v. 1898 matkusti neiti Elfving korpuleensa Ouluun. Kun hän svksyllä palasi takaisin Kurikkaan, oli rovasti Söderman omilla varoillaan rakennuttanut pappilan maalle talon kuuromykkäinkoulua varten. Suuri oli neiti Elfvingin hämmästyksensä ja ilo, kun hän nyt sai muuttaa koulunsa Korpelan hatarasta tuvasta uuteen komeaan taloon.

Nyt oli neiti Elfvingillä varta vasten rakennettu koulu, missä voi työskennellä kuuromykkäin hyväksi. Yhdessä työskentelivät rovasti Söderman ja neiti Elfving siellä hiukan yli 10 vuotta. Se on varmaan neiti Elfvingin elämän onnellisin aika. Koulun johdosta piti huolta rovasti Söderman, neiti Elfving oli opettajattarena. Kova oli isku, kun kuolema tempasi pois rovasti Södermanin, joka oli ollut hänen auttajansa ja tukensa. Tämän kirjoittajalle sanoji neiti Elfving: hän oli minulle kuin isä; kun hän kuoli olen kuin orpo.

K. m. lehti pyytää yhtyä niihin moniin onnitteeluihin ja siunauksen toivotuksiin, joita monet ystävät ja kiittolliset ent. oppilaat maamme eri osista hänelle ovat merkkipäivänsä johdosta lähettäneet.

*

Merkkipäivän johdosta oli neiti Elfving ja muut Oulussa asuvat kuuromykät, m. m. hänen ensimmäiset oppilaansa, kutsuttu illanviettoon koululle, joka oli kauniisti koristettu kukilla ja köynnöksillä. Kahvipöydän ääressä piti johtaja E. Lück puheen kunniavieraalle ja antoi hänelle rahalahjan, Lii-kuttavaa oli nähdä vanhan opettajattaren hämmästyksensä ja iloa odottamattomasta lahjasta, joka hänelle merkitsi enemmän kuin hänen koko vuotuinen eläkkeensä. Illan kuluessa neiti Elfving kertoi muistoistaan yli 30 vuotta käsittävästä opettajatoiminnastaan.

Kertomus Suomen Kuuromykkäin Liiton toiminnasta v. 1921.

Suomen Kuuromykkäin Liiton toiminnasta v. 1921 ei ole monta sanaa sanottavaa. Sama painajainen — varojen puute, — joka jo useitten edellisten vuosienkin kuluessa on Liiton työtä ehkäissyt on ollut tuntuva kuluneenakin vuonna tuntuvampi, kuin ehkä ennen. Varojen puutteen takia niin monen muunkin tällaisen, tavallaan hyväntekeväisyysyhdistyksen toiminta näinä aikoina on ollut miltei lakkaamaisillaan. Liittomme Keskushallituksen ponnistukset ovat pääasiallisesti olleet suunnatut edellisiin vuosina kertyneiden rahallisten tappioiden peittämiseen sekä varojen huolelliseen keräämiseen, jottei Liiton

Elisabeth Elfving oppilaineen.

työ kokonaan pääsisi kuoleentumaan, ja että ennenkaikkea sen äänenkannattajat „Kuuromykkäin Lehti“ ja „Tidskrift för Dövstumma“, saataisi pysymään hengissä. Tässä onkin onnistuttu siten, että Liiton joulujulkaisuista edellisinä vuosina kertyneet säästöt tyystin on käytetty yllämainitun tappion peittämiseksi. Korottamalla äänenkannattajain tilauseränsä sekä liitolle myönnetyn 6 tuhannen markan suuruisen valtionavun ja v. 1921 joululehdistä saatujen varojen turvin on „Kuuromykkäin Lehti“ ja „Tidskrift för Dövstumma“ saatu säännöllisesti ilmestymään supistamalla kuitenkin ilmestyneitten numerojen luku 12:sta 10:neen. Liiton jäsenille ja lehtiemme tilaajille on yleensä täysi tunnustus annettava siitä, että he nurkumatta ovat alistuneet lehtiemme tilaushinnan korotukseen sekä siitä, että he joululehtiemme korkeanlaisesta hinnasta huolimatta levittivät sitä jokseenkin saman verran kuin edellisinä vuosina hinnan ollessa tuntuvasti alhaisemman. Tästä jäsentensä kiitettävästä harrastuksesta on ollut se seuraus, että Liiton toimintaa on saatu jotenkuten vireillä pysymään. „Kuuromykkäin Lehden“ painos on 1,100 kpl., „Tidskrift för Dövstumma“ 350 kpl. Niitten tuottama tappio on melkoinen. Kuten sanottu on tappion peittämiseksi käytetty 6 tuhannen markan valtioapu ja joululehdistä saatu voitto. „Kuuromykkäin Joulua“ myytiin n. 6 tuh. kappaletta ja „Dövstummas Jul“ lehteä n. 1,500 kpl.

Äänenkannattajain julkaiseminen on sjis ollut Liiton tärkein tehtävä. Sen lisäksi julkaistiin Liiton kustannuksella „J. V. Snellmanin elämäkerta“ niminen pieni kotiopintokirjanen, jonka on sovittanut kuuromykkiä varten past. H. Nyberg. Tämän enempään kirjallisuuden levittämiseen ei ole voitu rahojen puutteessa ryhtyä.

Yhteysttä haaraosastojensa kanssa on Liiton keskuhallitus ylläpitänyt pääasiallisesti kirjeellisesti. Sen lisäksi on Liiton sihteeri ja asiamies, past. H. Nyberg, virkatmatkoilla käydessään myös tarpeen mukaan avustanut ja ohjannut piirissään toimivain haaraosastojen toimintaa. Samoin ovat toisetkin maamme kuuromykkäin matkapapit tehneet. Sen lisäksi ovat he toimineet auliisti äänenkannattajiemme asiamiehinä hankkimalla niille tilaajia.

Liiton Tampereen ja Helsingin haaraosastoissa toimeenpantuihin n. s. luentopäiviin on Liiton sihteeri ottanut osaa järjestäjänä ja luennonpitäjänä.

Liiton vuosikokous pidettiin Helsingissä maalisk. 19 p:nä 1921. Siihen oli saapunut edustajia 7:stä haaraosastosta, nim. Porvoosta, Kiikasta, Tampereelta, Turusta, Viipurista, Riihimäeltä ja Helsingistä. Vuosikokouksessa ei ollut muuta ohjelmaa kuin sääntöjenmukainen Keskus-

hallituksen ja Lisätyn Keskushallituksen jäsenten vaali y.m. vuosikokoukseen kuuluvat toimet.

Liiton Keskushallitukseen ovat kuuluneet v. 1921: rouvat *Julia Stadius*, *Anna Heikinheimo*, kouluneuvos *W. Forsius*, herrat *J. Sundberg*, *S. Vuokko*, *E. Karilas*, *A. Jokelainen*, *O. Wetzell* sekä past. *H. Nyberg* vakinaisina ja maisteri *Sigyn Heikel*, rouva *Elma Ignatius* ja hra *Walter Lindberg* varajäseninä.

Lisättyyn keskushallitukseen ovat v. 1921 kuuluneet: johtaja *E. J. Pesonen* ja opettaja *J. K. Palomaa* Turusta, neiti *Siiri Talvia* Tampereelta, hrät *Väinö Sihvola* Inkeröisistä, *Lauri Vainola* Hausjärveltä ja *Elias Savisaari* Turusta vakinaisina, sekä hrät *A. Vilkki* Turusta, *J. F. Talvia* Kiikasta ja neiti *Alice Westerlund* Porvoosta varajäseninä.

Keskushallituksen puheenjohtajana on toiminut kouluneuvos *W. Forsius*, varapuheenjohtajana, sihteerinä ja asiamiehenä past. *H. Nyberg*. Rahastonhoitajana pastorin rouva *Helmi Nyberg*. Keskushallitus on kokoontunut 2 kertaa; lisättyllä keskushallituksella ei ole ollut yhtään kokousta.

Liitolla oli kuluneena vuonna 481 vakinaista jäsentä sekä 212 vuosijäsentä.

Liiton Keskushallitukselle on saapunut Eestin kuuromykiltä *K. Luhtan* Tallinnasta allekirjoittama tervehdys ja pyyntö avustaa heitä kuuromykkäinyhdistyksen perustamisessa. Tämä kirjelmä on julkaistu Kuuromykkäinlehdessä n:o 2 v. 1922. Pyyntöön johdosta on Eestin kuuromykillä vastauskirjelmän ja tervehdyksen ohessa lähetetty Liiton ja haaraosaston sääntöjä, painettuja vuosikertomuksia, Kuuromykkäinlehtiä sekä Liiton julkaisemaa kirjallisuutta nähtäväksi.

Poimintoja Suomen Kuuromykkäin Liiton haaraosastojen vuosikertomuksista.

Porvoon K.m. Yhdistys pitää kokouksiaan joka toinen sunnuntai. Kerran kuussa pidetään n.s. ohjelmakokous, jolloin keskustellaan yhdistyksen asioista, pidetään esitelmiä, luetaan ja selostetaan hyviä ja opettavia kirjoja, sanomalehtiä y.m. Esitelmäsarjan on opettajat *E. Lundell* pitänyt Porvoon historiallisesta museosta. Opettajat *Linda Aschan* on myös esitelmöinyt. Koulun opettajisto järjesti puhekoulun käyneille yhdistyksen jäsenille puhekurssin, mutta se oli keskeytetty kun jäsenillä ei ollut aikaa ottaa osaa siihen. Ompelukokouksia ei ole pidetty. Muutamia huvimatkoja tehtiin kesällä. „Vanhojen päivän“ vieras tuotti voittoa 190 mk., mikä summa lahjoitettiin vanhain k.m. kodille Ävikiiin. Joulujuhla pidettiin. Kirjastoa ei juuri kukaan ole käyttänyt. K.m. Auttajayhdistys on lahjoittanut 100 mk. kirjojen ja aikakauskirjojen hankkimiseksi. Jäseniä on yhdistyksessä 20. Johtokuntaan ovat kuuluneet nti *Ellen Carlstedt* puheenjohtajana, hra *A. Nyman* varapuheenjohtajana, hra *S. Lindholm* rahastonhoitajana, nti *Alice Vesterlund* sihteerinä, rva *O. Behm* kirjastonhoitajana. „Lesken Ropo“ rahastossa on 185 mk. 6 p., avustuksena siitä on annettu 25 mk. „Malmin rahastossa“ on 41 mk. 25 p. Tuloja oli yhdistyksellä viime vuonna 921 mk. 7 p., menoja 351 mk. 65 p., säästö täksi vuodeksi 569 mk. 42 p.

Tampereen k.m. yhdistyksessä on 38 jäsentä. Sillä on oma voimisteluseura ja ompeluseura sekä naisosasto. Virallisia kokouksia on pidetty 10, jäsenkokouksia joka sunnuntaina, juhlia ja iltamia oli 8—10, esitelmiä 7, hengellisiä esitelmiä 8. Kirjastossa on 205 kirjaa. Lahjana on yhdistys saanut 500 mk. Tuloja oli yhdistyksellä 1,474 mk. 90 p., menoja 1,067 mk. 55 p., säästö 3,114 mk. 82 p. Yhdistyksen puheenjohtajana toimi nti *Siiri Talvia*, varapuheenjohtajana rva *Sofia Helminen*, sihteerinä nti *Fanny Granfors*, rahastonhoitajana nti *Siiri Talvia*. „Lesken Ropo“ rahastossa on 392 mk. 38 p. Viime syyskuussa toimeenpantiin esitelmäpäivät runsaslukuiselle osanottajajoukolle.

Turun k.m. yhdistyksessä on 76 jäsentä. Kokouksia on pidetty 49, iltamia 5, juhlia 9. Esitelmiä ja puheita on pidetty 81. Kuvaelmia esitetty 7. Hengellisiä iltamia on ollut 2, hengellisiä puheita pidetty 18. Voimisteluseurassa on 51 jäsentä, ompeluseurassa 18, raittiusseurassa 90, shakkiseurassa 13. Kirjastossa on 246 kirjaa. Lahjoituksia on yhdistys saanut 1,550 mk. Tuloja oli yhdistyksellä 12,830 mk. 82 p., menoja 4,449 mk. 70 p. Säästöä on 21,977 mk. 55 p. Yhdistyksen puheenjohtaja ja rahastonhoitaja on opettaja *J. K. Palomaa*, varapuheenjohtaja ja sihteerinä on hra *Elias Savisaari*. „Lesken Ropo“ rahastossa on 280 mk. Yhdistys on viime vuonna viettänyt 35 vuotisjuhlaansa, puheenjohtajansa 50 vuotis syntymäpäivä-juhlan, äitien päivän sekä toimeenpani piirikokouksen syysk. 17—19 p:nä, johon otti osaa yli 100 henkeä.

Kuopion kuuromykkäinyhdistyksessä on 16 jäsentä. Kokouksia on pidetty 7, viikkokokouksia joka sunnuntai, iltamia 1, juhlia 2. Esitelmiä on pidetty 7, kuvaelmia esitetty 4. Hengellisiä iltamia on ollut 3. Kirjastossa on 135 kirjaa. Tuloja oli 530 mk. 93 p., menoja 105 mk., säästöä 425 mk. Yhdistyksen puheenjohtajana toimi hra *Rurik Pitkänen* ja hänen luovuttuaan varapuheenjohtaja *Stiina Martikainen*. Sihteerinä toimi *Eeva Turunen*, rahastonhoitajana *Otto Hämäläinen*. „Lesken Ropo“ rahastossa on 241 mk. 82 p.

Vaasan k.m. yhdistys on pitänyt kokouksiaan harvemmin kuin olisi suotavaa ollut. Syytä siihen on ollut se, että puheenjohtaja on liikkunut laajoilla virkamatkoillaan sekä vuoden lopulla häntä kohdanneen tapaturman vuoksi ei päässyt liikkumaan kodin ulkopuolelle, joten hän oli estetty kokouksiin saapumasta.

Yhdistyksen ompeluseura sen sijaan on kokoontunut säännöllisesti kerran viikossa. Yhdistyksen kokousten ohjelmassa on ollut esitelmiä, puheita, kertomuksia sekä joskus varjokuvaesityksiä. Vieraina puhujina ovat esiintyneet rouva *Emilia Sandström* sekä *Pietarsaaren k.m. koulun* johtaja *P. Stade* rouvineen, joitten vierailut suuresti virkistivät kuuromykyä. Ävikin vanhainkodille kokosi yhdistys 170 mk. — Onnistunut joulujuhla vietettiin, johon saapui maaseudunkin kuuromykyä.

Tuloja on ollut 727 mk. 26 p., menoja 680 mk. 75 p. Säästöä on 2,630 mk. 5 p.

„Lesken Ropo“ rahastossa on 514 mk.

Yhdistyksen johtokuntaan ovat kuuluneet past. *K. A. Nyman* puheenjohtajana ja sihteerinä, *tehtaalainen N. Söyring* varapuheenjohtajana, nti *Aina Forsberg* rahastonhoitajana sekä korityöntekijä *Arders Häkans*, ja tehtaalaiset *Anna Svern* ja *Liisa Perälä*. — Yhdistyksessä on 27 jäsentä.

Jyväskylän k.m. yhdistyksessä on 42 jäsentä. Yhdistys on pitänyt 3 kokousta ja 1 juhlan; 3 esitelmää on pidetty sekä 1 hengellinen esitelmä. Kirjastossa on 75 kirjaa. Tuloja oli 171 mk. 35 p., menoja 8 mk. 50 p., säästö 1,303 mk. 44 p. Op. Reinon lahjoitusrahastossa on 136 mk. 39 p; Malmin rahastossa on 19 mk. 80 p. ja „Lesken Ropo“ rahastossa 40 mk. 94 p.

Yhdistyksen puheenjohtaja on k.m. opettaja *Arvi Koskinen*, varapuheenjohtaja on hra *Juhon Olander*, sihteerinä puuseppä *Matti Sulka* ja rahastonhoitaja opettajat *Hilja Parviainen*.

Tietoja Helsingin, Kotkan, Lappeenrannan, Riihimäen ja „Heffata“-yhdistyksestä Kiikasta emme ole vielä saaneet. Toivomme voivamme julkaista ne lehden ensi numerossa.

Huugo Nyberg.

Suomen K.m. Liiton sihteerinä.

Vaikka en voisikaan mitään nähdä, kuulla, enkä puhua, voin kuitenkin rukoilla, niin että Jumala kuulee sen.

URHEILUOSASTO

K. U. L:n Suomen hiihtomestaruuskilpailun 20 klm:n matkalla järjesti Helsingin Kuuromykkäin V. U.-seura 19 p. helmikuuta Kyläsaaren luona. Oli tyyni sää ja satanut kevyt lumi, joka teki hiukan suksikelin raskaaksi. Kilpailijoita oli yhdeksän. Erukäteen arveltiin, että viimevuotinen mestari Tapper voittaisi tänäkin vuonna kilpailun. Hän omasi oivan hiihtotavan ja piti hyvää menotulta johtaen alusta loppuun saakka. Tapperin hiihtomatkan väliajat olivat 5 klm. 21,55; 10 klm. 43,23; 15 klm. 1,05,05.

1) Emil Tapper, Kymnlaakson Kuuromykkäin Urheiluseura, 1,27,06; 2) Urho Lehtimäki, Turun Kuuromykkäin Urheiluseura „Valpas“, 1,30,34; 3) Hjalmar Sandblom, Helsingin Kuuromykkäin V. ja U.-seura, 1,30,42; 4) Alfred Heironen, Turun Kuurom. U.-seura „Valpas“, 1,35,16; 5) Valdemar Holmberg, H:gin Kuurom. V. ja U.-seura, 1,30,32; 6) Antero Suna, Viipurin Kuuromykkäurheilijat, 1,40,39.

Hiihtokilpailun päättäjät vietettiin H. K. Y:n huoneustossa klo 7 i. p. Juhlan aloitti S. Vuokko tervehdyspuheella. K. U. L:n puheenjohtaja E. Karilas piti esitelmän hiihtourheilun merkityksestä kuuromyckille. Katseltiin ihastuksella kaunista urheiluaiheista kuvaelmaa, jonka jälkeen jaettiin palkintoina hopealusikoita kolmelle parhaimmalle hiihtäjälle sekä mestaruusmitali Tapperille. Sitten esitti taikuri O. Wetzell onnistuneesti keksimänsä karamellimyllyn. Katsojajoukko oli huvitettu „Nälkätaiteilijan“ tempuista. Lopuksi näytettiin hauskoja pilavarjokuvia. Juhlatilaisuus jätti miellyttävän muiston läsnäolijoihin.

40 vuotta täytti 25. II. Helsingin Kuuromykkäin V. ja U.-seuran puheenjohtaja Sulo Vuokko, joka on yksi seuran perustajia. Hänelle annettiin toverikunnan keräämä 200 mkan arvoinen lahjakortti merkkitaipauksen johdosta.

Urheilijan taluilepo: liikuntaa — voimistelua, hiihtoa, luistelua —, raitista ilmaa, kylmiä pyyhkeitä ja suomalaista saunaa sekä virkistävää unta.

Muistakaa Kuuromykkäin Urheiluliittoa kannattaja y.m. jäsenmaksuilla. Lahjoittajajäsen suorittaa viisisataa (500), perustajajäsen sata (100) ja vakinainen jäsen 50 markkaa kertakaikkiaan. Varrakkaita henkilöitä pyydetään lahjoittajajäseniksi. Urheilun ystävät pääsevät perustajajäseniksi; innokkaat urheilijat vakinaisiksi jäseniksi ja vähävaraiset suorittamalla vuosimaksun 2 mk. Näitten avulla tahtoo K. U. Liitto kohottamalla edistää heidän ruumiillista jalostumistaan. Rahalähetykset ovat osoitettavat postiosotuksena: Eino Karilas, Helsinki, Kristianinkatu 14.

Suomen kuuromykkäin Liiton Vuosikokous

pidetään Helsingissä sunnuntaina huhtik. 2 p:nä Rickhardinkatu 2.

Ohjelma:

Kl. 11 a. p. hartaushetki.
 „ 12 p. Valtakirjaintarkastus.
 „ 1 p. Vuosikokous vaalit ja keskustelua kysymyksistä 1) Varojen kerääminen Malmin muistopatsasrahastoon, 2) Liiton jäsenmaksujen korottaminen.

Kl. 7 i. p. illanvietto. Esitelmän pitää maisteri Gustaf Ignatius, y. m.

Haaraosastot ovat oikeutetut omalla kustannuksellaan lähettämään *valtakirjalla varustetut* edustajansa, joilla on äänestyksessä käytettävänään 1 ääni kutakin haaraosaston 10 jäsenrä kohti. Samoin pitää edustajan voida ilmoittaa miten monta jäsentä hänen haaraosastossaan on, joka on Liitolle suorittanut jäsenmaksunsa viime vuodelta tahi vakinaisjäsenmaksunsa. — Liiton keskushallituksesta ovat eroamisvuorossa valtioneuvoksetar *Julia Stadius*, professorinrouva *Anna Heikinheimo* ja kouluneuvos *V. Forsius*, sekä varajäsen maisteri *Sigyn Heikel*. Lisätystä Keskushallituksesta ovat eroamisvuorossa johtaja *E. J. Pesonen*, opettaja *J. K. Palomaa* sekä varajäsen *Armas Vilkki*, kaikki Turusta.

Keskushallitus.

Riihimäen Kuuromykkäinyhdistyksen vuosikokous pidetään 25 p:nä maaliskuuta klo 12 päivällä Etelä-piirin kansakoululla. — Yhdistyksen ja Liiton jäsenkortit mukaan!

Muistutetaan Piirikokouksen I:stä piirijaksoa valmistamaan esitelmää, kertomuksia y. m. ensi kokoukseen sakon uhalla.

Puheenjohtaja.

Tampereen k. m. yhdistys piti vuosikokouksensa helmik. 19 p:nä, jolloin johtokuntaan tulivat valituiksi *Siiri Talvia* puheenjohtajaksi ja sihteeriksi *Fanny Granfors* sekä muiksi jäseniksi *Sofia Helminen*, *Aug. Helminen* ja *Taavi Anttila*.

Kuuromykkäin yhdistyksen kassassa on varoja yhteensä 3,114 mk. 82 p.

Kiitos.

Täten lausun vilpittömät kiitokseni kuuromykkäinkoulujen opettajistoille, kuuromykkäinyhdistyksille sekä kaikille ystävilleni osalleni tulleista suuremmoisista lahjoista ja onnittelusta täyttäessäni 60 vuotta.

Elisabet Elfving.

Tietoja kotimaasta.

Onnettomuuksia ja tapaturmia. Kuuromykkä *Heikki Hotta* Uukuniemeltä oli metsätöissä Kaalamon kylässä. Kun hän ei lauantaina helmikuun 11 p:nä illalla tullut kotiin työstään, niin ruvettiin epäilemään, että jokin vaara oli häntä kohdannut. Silloin läksi 2 miestä metsään Hottaa hakemaan. Työpaikalle saavuttuaan he löysivät Hotta makaavan kuolleena kahden koivupuun alla. Löytäjät veivät vainajan kotiin. Näin surullisella tavalla kuollut k.m. oli 46 vuoden vanha. Hän oli käynyt k.m. koulun ja meni naimisiin yli 10 v. sitten koulutoverinsa Anna Monosen kanssa. Hän oli erittäin siivo, ahkera ja hyvä mies. Säännöllisesti saapui hän joka vuosi k.m. jumalanpalvelukseen Sortavalaan vaikka matka sinne oli pitkä. Suremaan häntä jäi leski.

— Kuuromykkä *Aleks. Makaroff* (Salmi) Kotkassa sai teurastaassaan haavan sormeensa ja siitä joutui verenmyrkytys koko käreen. Käsi on ollut kipeänä kuukausia ja on lääkärin täytynyt leikata häneltä 2 sormea pois.

— Kuuromykkä *Hjalmar Karhulahti* Kotkassa vahingoitti saahassa oikean kätensä kaikkia sormia ja on hänen täytynyt olla kauan aikaa poissa työstä kipeän kätensä takia.

— Kuuromykkä *Vihtori Remmi* Lahdessa käveli loka-kuussa rautatiellä. Silloin tuli juna, Remmi jäi sen alle ja katkesi häneltä jalka kahdesta kohti. Hän on maannut kolmatta kuukautta Lahden sairaalassa. — Remmi on pari kertaa ennenkin joutunut tapaturmaan. Häneltä on esim. katkennut sormia saahassa työskennellessään. — Ylläkerrotut tapaukset eli tapaturmat ovat ikäviä. Kuuromykät ovat joutuneet niissä paljon kärsimään. Ja monet ihmiset luulevat, että kuuromykyä on vaikea suojella tapaturmilta eivätkä ota heitä sentähden töihinsä. Mutta kuuromykyä pitäisi olla varovaisempia. Monta kertaa on varoitettu heitä menemästä kävelemään rautatielle. Joka vuosi kuitenkin jää joku tahti useampia kuuromykyä junan alle. Olkaa varovaisempia!

— Helmikuun 6 p:nä tapahtui Turussa Crichtonin tehtaassa koneen ilmasäiliön räjähdys. Räjähdyksessä sai moottorinhoitaja *Ernst Eriksson*, joka on kuuromykkä, niin pahoja vammoja, että hän meni tajuttomaksi, jossa tilassa hänet kuljetettiin lääninsairaalaan. Erikssonilta oli toinen jalka karkennut nilkan yläpuolelta. Häntä hoidetaan edelleen sairaalassa. Lisäksi hän oli saanut joukon haavoja samaan jalkaan.

Räjähdyksessä sai myöskin eräs kuuleva mies pienen vamman otsaansa.

Onnettomuuden tapahtuessa oli tehtaassa aamiaisaika, joten toiset työmiehet olivat poissa tehtaasta. Muutoin olisi loukkaantuneiden luku voinut olla paljon suurempi.

Lahjoja Ävikin k.m. naisten vanhainkodille: Tilta Vassi, Vesilahti 10 mk. Koikan k.m. yhdistys 100 mk.

Opettajakokeet. Käytännölliset opettajakokeet ja tietopuolisen tutkinnon vakinaisia opettajavirkoja varten maamme kuuromykyäin puhekouluissa suoritti helmikuun 9—11 p:nä Turun kuuromykykoulussa opettaja *Emil Ahola* Mikkelistä.

Vuosikokous. Turun Kuuromykyäinyhdistyksen vuosikokous pidettiin tammik. 15 p:nä Turussa Venäjänkirkkokadun 6:ssa.

Kokoukselle esitettiin pitkä vuosikertomus yhdistyksen vilkkaasta ja monipuolista toiminnasta viime vuonna. Sen jälkeen esitettiin tilit ja luettiin tilintarkastajain kertomus sekä myönnettiin johtokunnalle ja rahastonhoitajalle tilivapaus menneeltä vuodelta.

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin uudelleen kuluvaaksi v.ksi opett. *J. K. Palomaa* ja varapuheenjohtajaksi hra *E. Savisaari*. Johtokuntaan tulivat hrat *A. Vilkki*, *J. Lehtimäki*, *E. Raitanen* ja *F. Hellä* ja rva *A. Rantanen* ja nti *M. Tammi* sekä varalle herra *K. Järvinen* ja rva *S. Vieno*. — Huvitoimikuntaan valittiin seitsemän henkeä ja ravintolatoimikuntaan viisi jäsentä.

Jäsenmaksut päätettiin pysyttää ennallaan. — Vuosikokouksen alussa piti yhdistyksen puheenjohtaja muistopuheen Kuopion kuuromykykoulun johtaja *Kustaa Killisen* kuoleman johdosta, huomauttaen hänen uraa uurtavasta työstään ja siunausrikkaasta toiminnastaan Suomen kuuromykyäin työn vainiolla.

Vaasan Kuuromykyäin Yhdistys piti vuosikokouksensa tammik. 15 p. Aluksi esitettiin johtokunnan vuosikertomus ja tilit. Tileistä näkyi, että yhdistyksellä on ollut säästöä edelliseltä vuodelta 2583 mk. 54 p. Tuloja on ollut 727 mk. 26 p. ja menoja 680 mk. 75 p. Säästöä tälle vuodelle jäi siis 2630 mk. 5 p. „Lesken ropo“ rahaston tilit osoittivat säästöä edelliseltä vuodelta 334 mk. 49 p. Tuloja on ollut 229 mk. 51 p. ja menoja 50 mk. Säästö tälle vuodelle on 514 mk. Johtokunnalle ja rahastonhoitajalle myönnettiin tilivapaus.

Sen jälkeen toimitettiin yhdistyksen virkailijain vaalit. Puheenjohtajaksi valittiin uudelleen pastori *K. A. Nyman* ja varapuheenjohtajaksi tehtaalainen *N. Söyring*. Muiksi jäseniksi johtokuntaan valittiin neiti *Aina Forsberg* sekä tehtaalaiset *Janne Leivo*, *Liisa Perälä* ja *Anna Brännfors*. Tilintarkastajiksi valittiin rouva *Edit Nyman* ja puuseppä *Fr. Liljeqvist* sekä varalle kirjansitoja *Helny Thesslöf*. Johtokunta valitsi sitten sihteeriksi pastori *Nymanin* ja rahastonhoitajaksi neiti *Forsbergin*.

Yhdistyksen jäsenmaksuksi päätettiin 3 markkaa tältä vuodelta. Sen lisäksi suorittavat ne jäsenet, jotka eivät ole Kuuromykyäin Liiton vakinaisia jäseniä, Liiton jäsenmaksua 2 markkaa.

Muistojuhla Kuopion kuuromykyäinkoulussa johtaja Kustaa Killisen kuoleman johdosta. Kuuromykyäinkoulussa Kuopiossa oli lukukauden alkajaisiksi tiistaina klo 12 päivällä järjestetty juhlatilaisuus, jossa olivat läsnä paitsi vainajan omaisia kaikki koulun nykyiset oppilaat ja suuri joukko koulun entisiä oppilaita, koulun opettajisto ja kuuntelijat sekä sokeain opiston edustajat ja myöskin koulun palveluskunta. Koulun juhlasali oli kuusilla koristettu ja vainajan kuva asetettu seinälle. Kun aluksi oli veisattu kaksi säkeistöä virrestä 530, luki eräs koulun oppilaista Herran siunauksen, jonka jälkeen koulun asuntolan johtajatar, neiti *S. Sivola* piti lämminhenkisen puheen vainajan muistolle, muistuttaen kuinka silloin, kun oppilaat ja opettajat viimeksi olivat yhdessä vietämässä joulujuhlaa, heidän joukossaan oli vielä kaksi ystävällistä, kirkasta, sinistä silmää, jotka nyt ovat ijäksi poissa. Kosketellen sitten vainajan työtä ja vaikutusta opetusallalla mainitsi puhuja, kuinka johtaja *Killinen* oli koulussa kaikkien oppilaiden isä ja opettajien aina altis neuvonantajaksi, sekä toivoi, että vainajan muisto velvoittaisi oppilaita ja opettajia yrittämään parastaan ylläpitääkseen ja edistääkseen vainajan alulle panemaa työtä.

Virrokkeita nauttiessa lausui koulun entinen oppilas *Helga Kaarin Virkkunen* johtaja *Killisen* muistolle laitamansa runon ja koulun entinen oppilas *Stina Marrinkainen* piti erittäin kauniin puheen, huomauttaen siinä, kuinka kauniin ja lämpimän muiston vainaja on jättänyt oppilaisiinsa, joiden parasta ja henkisen elämän kehittämistä hän koko elämänsä harrasti, muistaen, että kuuromykät ovat ihmisiä ja että heilläkin on kuoleman sielu. Edelleen lausui rouva *Lydia Lyytikäinen* vainajalle omistamansa muistorunon. Lopuksi luettiin viimeinen säkeistö vainajan mielivirrestä 245.

Tämä vaatimaton juhlatilaisuus jätti kaikkiin läsnäolijoihin lämpimän muiston miehestä, joka raskaimman työnsä ilmielmin oli tehnyt kovaosaisten pienten hyväksi.

Kuollut. Sortavalasta ilmoitetaan, että kuuromyky *Marfa Väistö* kuoli siellä tammikuulla. Vainaja oli syntynyt 6. 6. 1888, ja oli käynyt Oulun k. m. koulun. Pitemmän aikaa hän sairasti parantumatonta tautia, niin ettei jaksanut omalla työllään elättää itseään. Nyt on kuolema vapauttanut hänet näistä ajallisista kärsimyksistä.